

[Bomholt.]

av statsmakten og som er sammensatt av åndslivets egne menn.“

Ikke mindst dette sidste har naturligvis sin Betydning. Rigsdagsmænd er valgt efter økonomisk-politiske Linier, til at varetage bestemte Befolkningsgruppers Interesser eller Folkets Interesser, og er ikke fortrinsvis valgt til at udtale sig sagkyndigt i kunstneriske og litterære Spørgsmaal. Ved at faa en saadan Institution fik man dette meget omdebatterede Spørgsmaal bragt ind i en bedre Bane. Selv om ogsaa den politiske Indstilling kunde gøre sig gældende i et saadant mere sagkyndigt Udvalg, tør man alligevel tro, at den sagkyndige Indsigt er Nummer et og den politiske Indstilling Nummer to, medens det let bliver omvendt i en Rigsdagssal. — Et Mindretal, de ærede Medlemmer Hr. Bindslev, Hr. Drachmann og Hr. C. J. F. Sven, har dog af principielle Grunde ikke kunnet deltage i denne Henstilling.

Dernæst har man beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Beskyttelse for Presse-telegrammernes Form. Fra enkelte Sider i Udvalget har man ønsket, at Pressetelegrammernes Form skulde være beskyttet i en passende Tid, f. Eks. 24 Timer efter første Offentliggørelse. Det er navnlig de Medlemmer, der har Forbindelse med Hovedstadspresen, der har ønsket en saadan Ordning, medens der fra andre Sider i Udvalget er fremkommet Indvendinger mod Beskyttelse for Pressetelegrammer. Man havde tænkt sig at fremsætte Ændringsforslag, men har opgivet det paa Grund af den fremrykkede Tid; Rigsdagen skulde jo gerne hjemsendes inden Pinse.

Endelig har man drøftet Spørgsmaalet om Forfatterrettens personlige Karakter og dennes Beskyttelse. Nogle Medlemmer har peget paa det meget uheldige Forhold, der kan indtræde, naar Arvinger senere, for udgivne Værkers Vedkommende, udgiver kasserede Forarbejder eller foretager Bearbejdelse og Udgivelse af afdøde Forfatteres ufuldførte Arbejder, Arbejder, som maaske slet ikke har været bestemt til Udgivelse. Det er ikke vanskeligt her at fremføre Eksempler. Det er adskillige ærede Medlemmer bekendt og kan siges offentligt, at f. Eks. afdøde Forfatter Carit Etlars Enke udgav endogsaa mange Manuscripter efter sin afdøde Mand. Man havde den Fornemmelse, at Carit Etlar var mere produktiv efter Døden, end han havde været i levende Live, og det siger jo ikke saa helt lidt.

Der er dog andre Medlemmer af Ud-

valget, som ikke kan gaa med til saadanne Bestemmelser paa Grund af deres vidtrækkende Konsekvenser. Man skulde nødtigt foretage saadanne Foranstaltninger, at man forhindrede Udgivelsen af Værker som Ur-Faust eller Ur-Meister, og man skulde vel heller ikke helt slaa Professor Brix's Forskningsmetoder ihjel. Der er vistnok indenfor den moderne Litteraturvidenskab en stor Ændring her, idet man søger væk fra det udpræget privathistoriske og søger at tilknytte Kunstværket til de afgørende Kræfter i Tiden, de økonomiske, de sociale, de kulturelle Kræfter. Man vender sig fra de tidligere alt for detaillerede privathistoriske Undersøgelsermetoder og drager andre Linier frem som afgørende for Vurderingen af Kunstværket. Men paa den anden Side kan en Rigsdag meget vanskeligt gennem Vedtagelser af stikke Rammerne for den videnskabelige Forskning. Vi erkender alle sammen, at der her ligger et Problem; men det har ikke været os muligt at finde en tilstrækkelig klar Formulering af et Ændringsforslag til Forslaget.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget uforandret til Vedtagelse.

Vagn Bro: Som fastslaaet under nærværende Lovforslags første Behandling har Hovedopgaven med Lovforslaget været at skaffe Overensstemmelse til Vejle med den reviderede Haager-Konvention, og ud fra den Betragtning kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at vi vedtager dette Forslag i dette høje Ting i uforandret Skikkelse. Dermed være dog ikke sagt, at vi ikke kunde have ønsket adskillige Ændringer, og jeg tror ogsaa at kunne føje til, at Betænkningen giver Udtryk for, at der indenfor samtlige Afskygninger i Udvalget kunde have været Ønsker i saa Henseende; men i Øjeblikket maa vi altsaa blive ved den Skikkelse, Lovforslaget har faaet i det høje Landsting, og jeg skal anbefale, at vi bliver staaende ved denne.

I Tilslutning til og Fortsættelse af, hvad den ærede Ordfører (Bomholt) bemærkede, skal jeg tillade mig at gøre et Par enkelte Bemærkninger om de Ting, der er nævnt i Betænkningen. Jeg kan ganske støtte de Bemærkninger, den ærede Ordfører gjorde med Hensyn til Spørgsmaalet om Beskyttelse af stenografiske Systemer. Her er Forholdet dette, at i den Besvarelse, det højtærede Undervisningsministerium har givet i Bilaget til Betænkningen, gøres der den Bemærkning:

„Derimod vil den eventuelle Frem-